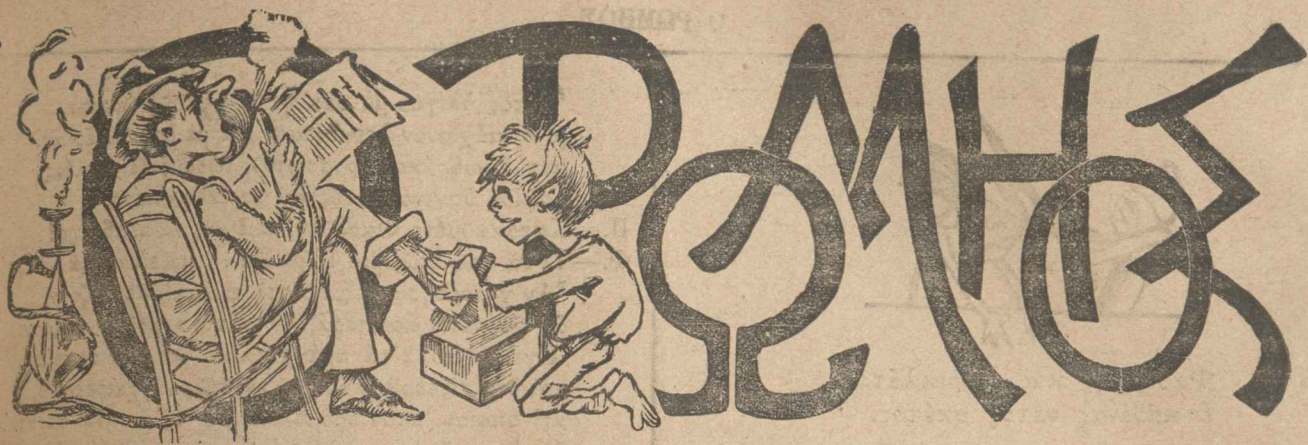

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα· πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα δεγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅπου ἔχω ἐξονάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δρὸ τοῦ Νοεμβρίου
καὶ ἀρχὴ τοῦ κρύου.

Ποῦντος ἐννενηντα τρία,
κι' ὅλα φαίνονται σὰν κρύα

Συνδιάσκεψις ὅτῃν Πόλι,
κι' ὁ Σαῖδ κι' οἱ πρέσβεις ὅλοι.

Καὶ εἶπε ὁ Σαῖδ πασᾶς τοιαῦτα εἰς τοὺς ἄλλους:
«Τὸ status quo γνωρίζετε εἰς ποίαν θέσιν εἶναι. . .
οἱ Σέρβοι ἐτοιμάζονται μ' ἐξοπλισμοὺς μεγάλους
καὶ φαίνεται τὸν πόλεμον πῶς θέλουν κι' αἱ Ἀθῆναι.
Ὁ δὲ Πετρώφ κι' ὁ Τσιμακώφ ἐπέταξαν τὸ φέσι,
κι' αὐτὸ τὸ νέον κίνημα ποσῶς δὲν μᾶς ἀρέσει.

«Ὡς πρὸς τὴν θέσιν, κύριε, τῆς γείτονος Σερβίας,
γνωρίζομεν πῶς κἀθεταὶ ὅτῃν Νύσσαν ὁ Μιλάνος
καὶ θέλει τὸ Βιδίνιον μετὰ μεγάλης βίας,
χωρὶς ποτὲ νὰ ἐρωτᾷ τί λέγει κι' ὁ Σουλτάνος.
Πρὸς τὸν Σουλτάνον φέρεται μὲ ἀνωτέρου ὕψος,
κι' ἀπὲρ νὰ κύπτῃ ταπεινῶς, γυμνὸν μᾶς δείχνει ξίφος.

«Πλὴν κι' ἐξ Ἑλλάδος ἔχομεν δεινὰς πληροφορίας. . .
στρατὸς κατέχει τὴν γραμμὴν τῆς μεθορίου ζώνης,
καὶ, ὡς μαθαίνω, κατ' αὐτὰς ὅτῃν δῆμον Κυνουρίας
ἀνεκλήροχθι δῆμαρχος ὁ κύριος Κορδόνης.
Καὶ συζητοῦν περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν βουλὴν ἀκόμα
πορὶ ἐκ τῶν δύο ἄραγε ὑποστηρίξει κόμμα.

«Ἀνίκει ὅτῃν Κυβέρνησιν! ὑποστηρίζουν τόσοι. . .
εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν! ὑποστηρίζουν ἄλλοι. . .
ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ καὶ νὰ τὸ βεβαιώσῃ,
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ βουλὴ σπουδαίως ἀμφιβάλλει.
Λοιπὸν ἐτηλεγράφησα κι' ἐγὼ εἰς Κυνουρίαν,
περὶ Κορδόνῃ θετικὴν ζητῶν πληροφορίαν.

«Ἀλλὰ καὶ νομοσχέδιον σπουδαῖον συζητεῖται,
τὸ περὶ συντηρήσεως ἐνὸς φροντιστηρίου,
ὑπερ δαπάναις ἀρχοντος Πετρίτση συντηρεῖται,
μὲ χρήματα δημόσια τῆς κόμης Ληξουρίου.
Καθ' ἃς δ' ἐσχάτως ἔλαβη εἰδήσεις νεωτέρας,
τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ δὲν ἔφθασε εἰς πέρας.

«Ἐκτὸς δὲ τούτου πόλεμον ζητεῖ κι' ὁ Ρεβελάκης,
καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ ἐνδύμα θὰ γίγῃ ἐξ ἐρέας,
καὶ ὅπως μᾶς παρέστησε καὶ ὁ Δημητρακάκης,
κάποιον λοχίαν ἔδειρε ὁ Παναγιωταρέας.
Ὅθεν ἀμέσως ἔγραψα χωρὶς ἀργοπορίαν,
αὐθεντικὴν καὶ εἰς αὐτὸν ζητῶν πληροφορίαν.

«Λοιπὸν μυρίζῃ πόλεμος, καθὼς ἡ Δύσις βλέπει,
χωρὶς κι' εἰς ἄλλα ὑπαρτά πολὺ νὰ παρεκδῶ. . .
καὶ τώρα πλέον, κύριε, σεῖς κρίνατε ἂν πρέπει
νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπως πρὶν τὸ ante status quo.
Σκεφθῆτε μ' ὅσον σας τὸν νοῦν καὶ μ' ὅλα σας τὰ φῶτα. . .
δὲν εἶναι παιξε γέλασε αὐτὰ τὰ γεγονότα.»

Εἶπεν αὐτὰ μὲ τὴν ὁρμὴν ἐκείνην φρόνησίν του,
κι' ἐτρόμαξε τῶν πρέσβεων ἡ σεβαστὴ παρέα,
καὶ ὁ καθένας ἔγραψε πρὸς τὴν Κυβερνήσιν του
περὶ Κορδόνῃ, Ληξουρίου καὶ Παναγιωταρέας.
Τοιαύτην ἔσχον τὴν ἀρχήν, καθὼς θὰ μάθουν ὅλοι,
τὰ τῆς Συνδιασκέψεως ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπόν τὰ ξέρεις... μ' ἐπίασαν...

Π.—Τί σ' ἐπίασαν;

Φ.—Δὲν τὸ πιστεύω... Φαντάρο.

Π.—Μ' ἐπίασαν σοὺ λέω, μίο κάρο.

Καθὼς εἰς πρόδατον ἀγνὸν δρυμὶν λυσώδης λύκος,
τοιουτοτρόπως ὤρμησε σ' ἐμὲ ὁ Μαθαρίκος,
κί' εἰς τὸν στρατῶνα παρευθὺς μ' ἐπῆγε ἄρον ἄρον,
καὶ θέλοντα μὴ θέλοντα μ' ἐδάπτισαν φαντάρον.

Ἐπρὸς ποιεῖται κατ' ἀρχὰς νὰ κάμω τὸν σακάτη,
κί' εὐθὺς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν μὲ πᾶν τὴν ἀνωτάτη.
Γδύσου, μοὺ λένε... γδύνωμαι καὶ γίνωμαι τσιτσιδὶ...

εἰς ἱατρὸς προσέρχεται τὸ σῶμα μου νὰ ἴδῃ,
καὶ ἀρχίσει ἀπάνω μου νὰ κἀνὲν νεκροφίαν,
ἐνθ' ἐγὼ ἐφώναζα πῶς πάσχω ἐκλαμψίαν.

Μὲ πασπατεύει ἀπ' ἐμπρὸς καθὼς καὶ ἀπ' ὀπίσω,
κί' ὀλίγου δεῖν ἐξ ἐντροπῆς νὰ ξεροκοκινίσω
ἐνθ' εἰς τὸ στήθος μου μὲ δύναμιν ἐκτύπη,

τάπεινους ἐντερον κυττάζετε, τοῦ εἶπα,
διότι πᾶσχει πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τρέξω,
ἀλλ' ὁ γιαντὴς ἐκόνταψε νὰ μὲ πετάξῃ ἔξω.

Ἀρχίζω τὸν κωφάλαλον ἵππους ἱατροὺς νὰ κἀνω...
μοὺ ὀμιλοῦν, μὰ δὲν ἔμειν καὶ δὲν καταλαμβάνω...
πλὴν νὰ σοὶ! ἕνας ἔξαφνα μοὺ δίνει μὴ ἴσῃ μούρη,

κί' ἀρχίζω τότε τῆς φωνῆς σὺν ἔστρωτο γαῖδουρι.
Κἀνω καὶ ἴλιγο τὸν κουτσὸ καὶ πᾶν κουτσοῦ κοῦτσο,
μὰ μ' ἕνα τενεκὲ νερό μὲ κἀνὲν ἕνας λούτσο,

καὶ τότε μὲ τὰ τέσσαρα τὸ βάζω ἵππους τρεχάλα,
καὶ τρέχω σὺν μανικῶς ἵππων ἱατρῶν τὴν σάλα.
Κἀνω καὶ ἴλιγο τὸν στρατῶν... ἄλλα μακρὴν μου στέκει

ἕνας σπουδαῖος ἱατρὸς μὲ δίκανο τουφέκι,
καὶ σημαδεύει, Περικλῆ, σὺν στήθος μου ἀπάνω...
τότε τὴν στρατομέρα μου γιὰ μὴ στιγμὴ ξεκἀνω,

καὶ «μή, φωνάζω, πρὸς Θεοῦ, ὦ! μή, γιὰ τὴν πατρίδα...»
βλέπω, τοὺς λέγω, ἱατροί, μὲ μάτια σὺν γαρίδα...
Ἀκόμη διερχόμεθα εἰρηνικὰς ἡμέρας,

ἀκόμ' ἡ Συνδιάσκεψις δὲν ἔφθασε εἰς πέρας,
τὸ στάτους κὼδ, σὰς βεβαιῶ, ἀκόμη θὰ βραδύνῃ,
κί' ὁ πόλεμος, μοὺ φαίνεται, τὴν ἀνοίξει θὰ γίνῃ.

Λοιπὸν καὶ σεις ἐλεύθερον ἀφήστε με ὡς τότε,
ἀν ἦσθε θνητὸς ἱατροί, ἀν ἦσθε πατριῶται.
Ἐχω γυναῖκα ἑγγαμὸν, καὶ δὴ ἐγκυμονοῦσαν,

κί' ἀν τὴν ἐδὲλπατε καὶ σεις ἀντίκρου σὰς παροῦσαν,
δὲν ἀμφιδέλλω, κύριοι, πῶς θὰ ἐσυγκινεῖσθε,
καὶ πρὸς ἐμὲ φιλάνθρωποι κί' οἰκτίρμονες θὰ εἴσθε.

Εἶπον αὐτά, καὶ μ' ἀρχίσαν ἀμέσως ἵππους γακακάδες,
καὶ σὺν στρατῶνα μ' ἔστειλαν μὲ ἄλλους φουκαράδες.
Π.—Καὶ ποῦναι, βρέ, τὰ ρούχα σου;

Φ.—Δὲν μ' ἐντυσαν ἀκόμη,
μὰ θὰ μὲ ντύσουν ἡ γρήγορα, θαρρῶ, οἱ περιδρόμοι.

Ἐντὸς ὀλίγου μὲ στολὴν θὰ μὲ ἴδῃς ὠραίαν,
μ' ἀμπεχώνων λευκόφαιον καὶ μὲ ὀφρὴν ἑρέαν,
μετ' ἐσωδράκου κροσσώτου, ἰώδους δὲ σκελῆς,
λοφίου ὑσγινόδαφους καὶ περιεφαλαίας.

Π.—Κατακαυμένη Φασουλῇ, τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς!

Φ.—Τί νὰ σοὺ πῶ, βρέ Περικλῆ... μὰ εἶναι γιὰ νὰ φρεῖς!

Ἄν χαιρετήσω δεξιὰ, ἵππους φυλακὴ μὲ βάζουν,
ἀν χαιρετῶ ἀριστερά, «ἀ ρέστο» μοὺ φωνάζουν,
Ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ πράγματα κοντεύω νὰ σαστίσω,

καὶ δὲν εἰσεύρω ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς νὰ χαιρετήσω,
κί' ὅποιον σὺν δρόμῳ ἀπαντῶ, κί' ἀν ἦναι στρατιώτης,
ἡ πένης, ἡ ἀμαρτωλός, ἡ Περουσσὸν ἱππότης,

τὸν χαιρετῶ, βρέ Περικλῆ, καὶ μὲ τὰ δρό μου χέρι,
γιὰ νὰ μὴν ἔχω ὑστερα φωναῖς καὶ νταραβέρια.
Καὶ ποῦ ν' ἀκούσης τοῦ στρατοῦ τὸν λυσσάλεον νόμον...

τὰ κακαρόνεις, φίλε μου, μὲ φρίκην καὶ μὲ τρέμον,
Γιὰ κἀθε τι ἀμάρτημα ἡ πταίσμα, Περικλέτο,
σὲ περιμένει θάνατος καὶ ἔξαφνικὸ μουσκέτο.

Ἄν κλέψῃς τοῦ πλησίον σου τὴν κίπα ἡ τὸ πέδι,
ἀν τύχῃ κί' ἡ γυναῖκα τοῦ ὀλίγον νὰ σ' ἀρέσῃ,
τὸ ὑποζύγιον αὐτοῦ, ὁ σῖκος κί' ἡ παιδική,

ἀμέσως μαρὸς θάνατος, βρέ Περικλῆ, σ' ἀφίρνει.
Ἐδῶ δὲν ἔχει ἔλεος, ὁ θάνατος γιὰ ὅλα,
καὶ μόνο ποῦ δὲν κόβεται ποτὲ σὺν καρμανθῆλα.

Π.—Κί' ἐμαθεὶς τὰ γυμνάσια;

Φ.—Τί συμφορὰ θὰ πᾶν!

ἀκόμη τὴ μεταβολὴ δὲν ἔμπορεσα νὰ κάμω...
κί' εἶναι τὸ μόνο, Περικλῆ, ποῦ ἤθελα νὰ νοιώσω,
γιὰ τὴν αὐτὴν σὺν πόλεμον ἔμπορεῖ νὰ τὴν γλυτώσω.

Μόλις ἴδῃς ἀπὸ μακρὰ τοῦφέκι πῶς ἀνοίγει,
ἀμέσως μὴ μεταβολὴ καὶ εἶπον φύγῃ φύγῃ
κί' ὅταν μὲ Τούρκους πολεμᾷς καὶ Τούρκους ἀντιπρῆξῃς

εἶναι ἀνάγκη, Περικλῆ, τὰ νῶτα νὰ γυρίξῃς.
Π.—Κλείσε, δειλέ, διὰ παντὸς τὸ βρωμερὸν σου στόμα...
ἀνδρείαν δὲν σ' ἐνέπνευσε οὗτ' ὁ στρατὸς ἀκόμη;

Φ.—Βρέ πῆγανε σὺν διάλογο, διαβόλου καραγκούνη...

θὰ στηλιθάρωσιν ἀφεντα κί' ἐσένα καὶ τὸν Δόνη.
Ἐγὼ δὲν εἶχα ὄρεξι φαντάρο νὰ μὲ πάρουν,
καὶ νὰ μ' ἀρχίσουν ἕνα δρό καὶ νὰ μὲ μουσκετάρουν.

Χθὲς παρ' ὀλίγον ἔλειψε γιὰ ἐλαφρὸ παιγνίδι
νὰ ταξιδεύω ἀναυλα κί' ἐγὼ σὺν Παλαμῆδι.
Ἐνθ' ἵππων μου ἵππους μὲ ἄλλα παλληκάρια,

ἀκούμπησαν σὺν μύτη μου δρό φοδερά ποδάρι...
Πολὺ χωριάτης, κύριε, μοὺ φαίνεται πῶς εἴσθε,
καὶ σῦρετε τοὺς πόδας σας, ἐὰν εὐαρεστήσθε

ὅμως αὐτὸς κοντήτερα σὺν μύτη μου τὰ φέρνει...
τότε φουρκίζομαι κί' ἐγὼ, τὸν δέρνω καὶ μὲ δέρνει,
κί' ἐγὼ τὴν σύγχυσι καὶ τὸς νταβατοῦρα,

ποῦ ὁ λοχίας καὶ τὸν δρό μὰς ἔσπασε τὴ μούρη.
Γι' αὐτὸ κί' ἐγὼ, βρέ μασκαρά, γενόμενος φαντάρος,
σὲ μπαγλαρόνω σήμερα, καὶ τοῦτο μὴ πρὸς βάρος.

Τὸ ΔΕΣΤΥ πάλιν αὐριον θὰ δώσω καὶ θὰ πάρῃ...
ἔχει τὸν Χόδαρτ, τὸν Ἐγζοῦπ καὶ γελιογραφίαν,
θὰ ἔχῃ καὶ τὰς τοῦ πνεύματος καὶ μὲ χάρη,
καὶ τοῦ φιλάτου Φασουλῇ ἐπιστολογραφίαν.

Ὁ καλλιτέχνης Δεκατοῦς ἐν μέσῳ τῶν σάλων
θὰ δώσῃ παραστάσεων μαγευτικῶν σειρὰν
στοῦ Μπουκουρὴ τὸ θέατρον μὲ θέατρον μεγάλον,
κί' ἀρχίζει μὲ τὸν Σέυλιν, Ἐδρατον μασκαρᾶν.

Σεμετέλος ὁ καθηγητὴς
καὶ χωροφύλαξ σταυρωτής.

Σ.—Μὴ μὲ τραβάτε, κύριε...

Χ.—Βρέ ἀντε τώρα σῦρε,

κί' ἐσένα, κακοροῖζικε, τὸ σχέδιο σ' ἐπῆρε.

Σ.—Δὲν εἰμ' ἐγὼ, σὰς βεβαιῶ, ἐκεῖνος ποῦ ζητεῖτε,

κί' ἀδίκως ἐπιτίθεσθε καὶ μὲ κακοποιεῖτε.

Χ.—Ἐγὼ καθυστεροῦμενος πῶς εἶπον τοῦ δροῦντα,

καὶ εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουφῶ ὅσο κί' ἀν θέλῃς βρόντα.

Σ.—Ὁρῶμαι εἰς τὸν Θεὸν κί' εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ρεῦμα

πῶς ὁ Σουρῆς ὁ μασκαρᾶς σὰς εἶπ' αὐτὸ τὸ ψεῦμα.

Ἐγὼ δὲν εἰμ' ἐπίστρατος, οὗτ' Ἀθηνῶν δημότης,

καὶ οὐτε κλήρου ἑλαχον ποτὲ ὡς στρατιώτης.

Ἐγὼ πρὸ χρόνων ἀρκετῶν τὰ γράμματα διδάσκω,

μὰ αὐτὰ ὡς τώρα ἔζησα καὶ μὲ αὐτὰ γηράσκω.

Συνέγραψα καὶ μουσικὴν καὶ κριτικὴν συνάμα,

τῆς Ἀντιγόνης μελετῶ ἀνέκαθεν τὸ δράμα,

καὶ νὰ σκόλια ζητῶ εἰς τοῦτο ν' ἀνιχνεύσω,

κί' ἀκόμη δὲν ἠδύχησα νὰ τὰ δημοσιεύω.

Ἐχω μανὴν μὲ ρυθμούς, μὲ μέτρα καὶ μὲ ἵππους,

καὶ ἱσὺς θὰ πρὸςθεσι, κύριε, ἀκόμη τὸ σεκούρις.

κί' εἰς ταῦτα πρόσθεσι, κύριε, ἀκόμη τὸ σεκούρις.

Σ.—Βρέ ἀπ' αὐτὰ ὅπου μοὺ λές ταῦτά μου δὲν ἰδρῶναι

κί' πῆγανε σὺν διάλογο καὶ σὺ κί' ἡ Ἀντιγόνη.

Σ.—Ἐὰς λέγω, φίλων βέλτιστε, πῶς εἰμ' ἐξῆντα χρόνων,

καὶ τοῦτο σὰς τὸ βεβαιῶ μὲ ὅλον μου τὸν πόνον.

Χ.—Μωρὲ παιανὸς τὰ λές αὐτά;... ἐσὺ δὲν ἔχεις τρίχα.

Σ.—Παπα!... τοιαύτην, κύριε, οὐδέποτε δὲν εἶχα...

κί' ἐκρίνομαι σὺν Σαπφικὸν καὶ τὸν τραγαῖον στίχον
πῶς ἦμουν πάντοτε Σπανὸς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Ἐσχατὸς δέ, ὡς ἐμαθα μετὰ χάρας ἐξάλλου,
ἀνεκαλύφθη ἀλοιφή ὑπὸ σοφοῦ μεγάλου,
δὲ τῆς ὁ ἀλαφρόμενος καὶ ἀπᾶς τῆς ἡμέρας

ἀμέσως τρίχας ἀποκτᾷ ἐξ ὅλων στυλποντέρας.
Στοῦ Ὀλυμπίου τὸ γινώσκον πωλεῖται Φαρμακίον,
παρήγορος εἰς τὸν Σπανὸν τὸ ἄτριχον σαρκίον

ἐκ ταύτης δὲ προτίθεται ὀλίγην ν' ἀγοράσω,
καὶ ἴσως πλεόν δι' αὐτῆς τὴν φύσιν μου δαμάσω,
καὶ λυτρωθῶ δια παντὸς ἀπὸ παραγνώρισεως

καταδυσχεῖς συνεχεῖς καὶ φόδους καὶ συγχύσεις.
Χ.—Βρέ ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοὺ ψάλες χαμπάρι δὲν ἐπῆρα,
καὶ βλέπω, πατριῶτη μου, πῶς μοὺ τὰ φέρνεις γύρα.

Σ.—Ἐχετε λάθος, κύριε, καὶ θὰ σὰς καταγγείλω.

Χ.—Βρέ ἀντε τράβα γρήγορα, γιὰ νὰ μὴ φᾶς καὶ ἐδῶ.

Σ.—Τὸν σεδαστὸν διδάσκαλον μὴ σπρώχνετε ἀγροίκως.

Χ.—Νὰ σὲ συλλάβω γρήγορα, μοὺ εἶπ' ὁ Μαθαρίκος.

Σ.—Ἀφήσατέ με πρὸς Θεὸν!

Χ.—Θὰ σεύρῃ καμμιὰ φάπα.

Σ.—Συλλάβετε τοὺς ἀχίαιτον καὶ τὸν ἐταῖρον Λάπα.

Χ.—Μὴ μοὺ συγχύζεσαι γι' αὐτό... κί' ὁ Λάπας ποῦ θὰ πάρῃ

κί' αὐτὸν θὰ τὸν συλλάβωμε, ἀλλὰ μὲ τὸ κολάει.

Ἐ! τράβα... ἐν ὄνματι σὲ προσκαλῶ τοῦ νόμου...

Σ.—Ὁ Ἀπολλων, οὐέ Διὸς, Διητοῦς τε καλλικύμου,

δὲ Χρῶσιν ἀμφιδέθηκας, Τενέδοι τ' ἀνάσσεις,

οὐ σῶσε ἀτυχῇ Σπανὸν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Ὁ Φασουλῆς με πόζα δυνατῇ
ὅτ' ὁ νέο τῆς Τουρκίας πρεσβευτῇ.

Ἐπῆγε καὶ ὁ Φασουλῆς μονάχος του νὰ εὕρῃ
τὸν νέον πρέσβυν τοῦ Χαμίτ, χωρὶς νὰ τὸν εἰξεύρῃ·
ὁ πρέσβυς εἶχε δυνατὸ ἀκόμη μαχμουρλοῦκι,
καὶ σταυροπόδι ὅτ' ὁ σοφᾶ ἐκάπνιζε τσιμποῦκι.
Ὁ Φασουλῆς με τεμενᾶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι,
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀρχισέ με τόνον νὰ προφέρῃ:

«Ἀγκιᾶχ ἐφέντημ, πρεσβευτὰ τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου,
ἀσπάζομαι τὸ χέρι σου καθὼς καὶ τὸ ποδάρι...
δέξου ὀλίγους ἀσπασμούς κι' ἐμοῦ τοῦ λαοπλάνου,
καὶ κάμε μου, ἂν ἀγαπᾷς, ἐφέντη μου, τὴ χάρι
νὰ με ἀκούσης ἡσυχὰ καὶ λέξι νὰ μὴ χάσης,
καὶ οὔτε τὸ τσιμποῦκι σου ὅτ' ἡ ρίχη μου νὰ σπάσης.

«Ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς, μετὰ χαρᾶς μανθάνω,
ὅτι σᾶς ἔκαμε προχθὲς μεγάλα κοπλιμένα,
πῶς ἔστειλε προσκυνησμούς με σᾶς εἰς τὸν Σουλτάνο,
κι' οἱ δὲ μὰζι ἀνοίξατε γλυκεῖα γλυκεῖα κουδέντα.
Εὐθὺς ἐλησμονήσατε τὰς ἐχθρας καὶ κακίας,
καὶ τοὺς δεσμούς ἐσφίξατε Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

«Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ μὰζι με τὴν Τουρκίαν
νὰ ζοῦν οἱ φίλοι Ἑλληνες σφιγκτικῶς συνδεδεμένοι
ὥς δύο γείτονες καλοὶ χωρὶς φιλονεικίαν,
καὶ νᾶναι πάντα ὅτ' ὁ φτερό κι' οἱ δὲ ἀρματωμένοι.
Εἶθε, Ἀγκιᾶχ ἐφέντη μου, νὰ ἦναι πάντα φίλοι
ὁ σεβαστός μου κύριος καὶ ἡ Ψηλὴ σας Πύλη.

«Εἶθε οἱ Τοῦρκοι κι' Ἑλληνες πολέμους νὰ μὴ θέλουν,
εἶθε νὰ παύσουν τὰς σκηνὰς ἐρίδων ἀνηκούστων,
καὶ εἶθε ὡς τεκμήριον ἀγάπης ν' ἀποστέλλουν
εἰς τὴν μεθόριον γραμμὴν κι' οἱ δύο τοὺς στρατοὺς των.
Εἶθε ἡμέρα γιὰ τοὺς δὲ εἰρήνης ν' ἀνατελῇ,
καὶ κάποτε νὰ σπάζωμε τὰ μοῦτρα μας σὰν φίλοι.

«Εἶθε οἱ Τοῦρκοι με Ρωμηούς νὰ τρῶν ψωμί κι' ἄλατι,
εἶθε νὰ μὴ τρωγώμεθα ὅτ' ἀναμεταξύ,
εἶθε καὶ σεῖς νὰ θγάξετε τᾶριστέρο μας μάτι,
εἶθε κι' ἐμεῖς νὰ βγάζωμε τῶν Τούρκων τὸ δεξί.
Εἶθε νὰ ἔχωμεν κι' οἱ δὲ τὰ ὅπλα μας γεμάτα,
καὶ πάντα ν' ἀγαπώμεθα σὰν σκύλος με τὴ γάτα.

«ὦ! εἶθε νὰ ξεχάσωμεν τοὺς χρόνους τῶν θρήνων,
εἶθε κανένα σκάνδαλον νὰ μὴ μᾶς βγῇ στὴ μέση,
εἶθε καὶ σεῖς νὰ κλέθετε τῆς σκοῦφιας τῶν Ἑλλήνων,
εἶθε κι' ἐμεῖς νὰ κλέδωμε τὸ κόκκινόν σας φέρι.
Εἶθε νὰ δώσῃ κι' ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Μωᾶμεθ χέρι,
κι' ἡ Παναγία κι' ἡ Φατιμέ νὰ γίνουν ἓνα ταῖρι.

«Εἶθε πιστοὶ ὁρθόδοξοι νὰ γίνετε σεῖς ὅλοι,
εἶθε κι' ἐγὼ καθὼς καὶ σεῖς νὰ γίνω Μουσουλμάνος,
ὁ βασιλεὺς Γεώργιος νὰ πάῃ μες ὅτ' ἡ Πόλι
κι' εἰς τὰς Ἀθήνας ἔξαφνα νὰ ἔλθῃ ὁ Σουλτάνος.
Εἶθε σημαίαν με σταυρὸν ὁ Τοῦρκος νὰ ὑψώσῃ
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατιμέ ὅτ' ἡ Ἑλλήνα νὰ δώσῃ.

«Εἶθε οἱ τόσοι μας ναοὶ τζαμιὰ νὰ καταντήσουν
καὶ τὰ τζαμιὰ σας ἐκκλησιαίς με τρίδιπλη καμπάνα,
οἱ Τοῦρκοι ἔναν Ἄγιο μας γερὸ νὰ μὴν ἀφήσουν,
κι' ἐμεῖς νὰ μπαγλαρώσωμε τοῦ Μουχαμέτ τὴ μάννα.
Εἶθε εἰς μίαν καὶ οἱ δὲ νὰ ζήσωμεν ἀγέλην,
ὅπου νὰ μὴ γνωρίζεται ὁ Τοῦρκος καὶ ὁ Ἕλληνας.

«Καὶ τώρα εἰς τὰ πόδια σας, ἐφέντη μου, θὰ πέσω
καὶ θ' ἀσπασθῶ τὴν πτέρναν σας, ἔὰν τὸ συγχωρήτε,
καὶ ὅσα σᾶς ἐξέθεσα θὰ σᾶς παρακαλέσω
εἰς τὸν σεπτὸν σας κύριον ἐκ μέρους μου νὰ πῇ.
Καὶ ἂν ποτέ του χρειασθῇ κανένα μπεχλιδάνη,
εἰς τὸ χαρέμι πρόθυμος ὁ Φασουλῆς προφθάνει.

«Ναὶ μὲν κι' ἐδῶ, ἐφέντη μου, πολλὰκις ἔως τώρα
τοῦ μπεχλιδάνη τὴ δουλειὰ ἐζήτησα νὰ κάνω,
ἀλλ' ἀπὸ τέτοιους βρίσκεται ὅτ' ὁ τόπος μας πληθύνει
καὶ κινδυνεύω δι' αὐτὸ τῆς πείνας ν' ἀποθάνω.
Λοιπὸν, ἔὰν με θέλετε, τὸν Περικλὴ ἀφίνω,
κι' εὐνοῦχος εἶμαι πρόθυμος πρὸς χάριν σας νὰ γίνω.

«ὦ! εἶθε ὁ Σουλτάνος σας με τῆς ζωῆς τὸ χρώμα
νὰ κάθεται ὅτ' ὁ θρόνος του σὰν φουσκωμένος κύρκος...
ἀλλ' ἔμως, σᾶς παρακαλῶ, εἰπέτε του ἀκόμα
πῶς, ἂν δὲν ἔμουν Ἑλληνας, ἦθελα νᾶμαι Τοῦρκος.
Σᾶς προσκυνῶ κι' ὀπίσω σας, σᾶς προσκυνῶ κι' ἐμπρὸς σας
ὡς ταπεινὸς Κισλάραγας τῆς ἐξοχότητός σας.

Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησε κι' ὁ πρέσβυς ἐσηκώθη
καὶ «Ἀφεριμ» τοῦ φώναξε καὶ τοῦδωσε σερμπέτι,
ἀπὸ τὴν γλύκα τὴν πολλὴ ἐκεῖνος ἐλιγώθη,
κι' εὐχίσθη Μαθουσάλεια διὰ τὸν πρέσβυν ἔτη.
Κι' ἔτσι λοιπὸν ὁ Φασουλῆς ἐδῆλξε ἀπ' τὴ σάλα,
κι' ἐπῆρε τὰ παπούτσια του ποῦ ἦσαν εἰς τὴν σκάλα.

Σύστασις Πιλοπωλείου
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Πιλοπωλεῖον «Ἄστρ» Καντέρου καὶ Κασδῶν,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάξη,
ἐποῦ τὰ μάτια ὄλων τῶν πελατῶν θαμπώνει
με τὸς νὰ γούστο, με ὡμορφία καὶ τάξι.
Τί πράγματα καινούρια! τί διαλεκτὰ καπέλα!...
parole d'honneur σᾶς λέγω πῶς εἶναι μὴ τρέλλα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συγορεῖται
με τῆς βρώμας τῶν Χαυσιῶν — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενὰ τῶν «Ἐθ' Φρονούντων» — νύκτα μέρα συζητοῦνται,
με μπεκαλήδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τίς τους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα με γαϊδούρια.